

**Quæstionum Canonicarum, In Quinque Libros
Decretalium, Tomus ...**

In Librum II. Decretalium, Per Triginta Titulos Distributum, In Quo Agitur
De Judiciis, Foro Competenti, Libelli Oblatione, Mutuis petitionibus, ...

Krimer, Ferdinand

Augustæ Vindelicorum, 1708

Articulus I. Quid, & quotuplex sit sequestratio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73001)

ARTICULUS I.

Quid, & quotuplex sit sequestratio?

1372.

ET si sequestratio in pluribus conveniat cum deposito; differt tamen, tanquam species à suo genere; quamvis enim depositum regulariter sit rerum mobilium: immobilia verò deponi soleant apud sequestrum, quòusque decernatur, ad quem pertineant: tamen sequestratio vera ac propria depositio est, L. propria. ff. depositi; nam sic definitur: est rei, de qua agitur, vel controversia est, separatio, vel depositio, vel possessionis interdictio. Sequestrum est illud scriptum, quod de sequestratione conficitur: & si sit ex causa voluntaria, transfert possessionem in sequestrum: secus, si ex causa necessaria, L. interesse puto. ff. de acqu. possess. nam sequester, ut exponunt Azor tom. 2. l. 6. c. 25. q. 27. & Castropalaus de benefic. D. 2. punct. 28. n. 5. est ille, apud quem res litigiosa deponitur, servanda ei, qui lite vicerit. L. Sequester de V. S. ubi à Modestino sic dicitur, quasi sequatur litigantes, ut ei depositum tribuat, qui vicerit: ex opposito Gellius l. 20. c. 10. quasi (inquit) litigantes fidem illius sequantur.

1373.

Duplex est Sequester; alter *Voluntarius*, alter *Necessarius*. Voluntarius est, qui ex voluntate litigantium à Judice designatur. Necessarius, qui contra voluntatem litigantium à Judice constituitur; ex quibus colligitur depositum esse duplex, scilicet *Judiciale*, & *Privatum*. *Judiciale* est, cum res aliqua litigiosa committitur alteri, ut eam retineat, & custodiat, donec causa, & lite cognita, & dirempta, planè constet, cui debeatur. *Privatum* est, cum res apud privatum aliquem, de cujus fide, & cura confidimus, deponitur, ut eam cura sua, & diligentia custodiat.

1374.

Ex hoc deducitur, sequestrationem esse rei litigiosæ, & in iudicium deductæ separationem à possessore, & depositionem legitimè factam in manus tertii, causa custodiæ, ac securitatis,

prout colligitur ex L. Licet 17. ff. depositi, ibi: licet deponere tam plures, quam unus possint: attamen apud sequestrum non nisi plures deponere possunt; nam tum id fit, cum aliqua res in controversiam deducitur; itaque hoc casu in solidum unusquisque videtur deposuisse; quod aliter est, cum rem communem plures deponunt. Rei depositæ proprietatem apud deponentem manet: sed & possessio: nisi apud sequestrum deposita est: nam tum demum Sequester possidet; id enim agitur ea depositione, ut neutrius possessioni id tempus procedat.

1375.

Ex hac lege colligi potest differentia sequestrationis, & depositi, nimirum specificè sumpti, prout de illo superius actum est; nam apud sequestrum plures sunt, qui deponunt; in deposito esse potest etiam unus; cit. L. 17. & L. 6. ff. eod. ibi: proprie autem in sequestre est depositum, quod à pluribus in solidum certa conditione custodiendum, reddendumque traditur; apud Sequestrum enim res deponitur, quæ litigiosa est; apud depositarium simpliciter, res non litigiosa. Hinc simpliciter deponens retinet proprietatem, & possessionem, ut constat ex l. 3. tit. 16. de Deposito: in sequestratione autem quandoque possessio transit in sequestrum, saltem in sequestro voluntario, si partes in id expressè consentiant; quamvis id etiam contingat in casu, quo uterque litigans contendit, se possidere, consequenter lis penderet super quaestione, quisnam eorum possideat? vel possidere debeat? &c.

1376.

Dices: contrarium statui in L. licet, ubi expressè dicitur, proprietatem rei depositæ apud deponentem manere; sed & possessionem, nisi apud sequestrum deposita sit; ergo in casu sequestrationis possessio rei depositæ non manet apud deponentem; sed huic legi opponitur L. 39. ff. de acquir. poss. ubi Julianus ait: interesse puto, qua mente apud sequestrum deponitur res. Nam, si omittende possessionis causâ, & hoc aperte fuerit approbatum, ad usucapionem possessio ejus partibus non procederet: ac si custodia causâ deponatur, ad usucapionem eam possessionem victori procedere; nam ex hac L. colligitur, nunquam possessionem acquiri ei, apud quem res litigiosa judicialiter deponitur, nisi

nisi hoc expressè convenerit, ut ipsa possessio, de qua fortè litigatur, penes quem sit? eidem sit commissa, seu in eum translata, loquendo scilicet de possessione, quæ non est merè custodiæ causa; sed ea, quæ acquiritur cateròquin ex secundo Judicis decreto, de quo à n. 1336. seclusa enim expressione, quod etiam possessio à deponente auferatur, & transferatur in tertium, plus dicendum non est, quàm exigat natura depositi, quod stat, possessione non translata in depositarium.

1377. Præter hæc not. res omnes, quæ in litem cadunt, sequestrari posse, consequenter corporales, & incorporales, seu jura; mobiles, & immobiles; profanas, & spirituales, etiam extrajudicialiter; Sequestrum autem, seu illum, cujus fidei commissa res est, vi officii teneri eam custodire, fructus colligere, ac servare, Victori finitâ lite consignandos. Not. 2. sequestrationem necessariam, seu judicialem, quando que fieri, vel utraq; parte, vel alterutrâ invitâ, idquè vel motu proprio, vel ad instantiam unius è litigantibus; ut notat Abbas *in c. 2. h. t. à n. 11.* Sed de hoc articulo sequenti.

ARTICULUS II.

In quibus casibus sequestratio sit licita, vel e contra?

1378. **S**equestrationem voluntariam esse licitam communis tenet; quæstio potissima est de necessaria, quæ sit Judicis autoritate; observandum autem Rubricam hujus tituli ferre secum, eam regulariter, una parte invita, non esse faciendam; titulus enim, in integra lectione, est de Sequestratione possessionum, & fructuum prohibita, ut notat Hostiensis in Summa, *h. t. n. 4.* & constat etiam ex *L. unica, C. de prohibita sequestr. pecunia*, ibi: Quoties ex quolibet contractu pecunia postulatur, sequestrationis necessitas conquiescat; oportet enim debitorem primò convinci, & sic deinde ad solutionem pulsari: quam rem non tantùm juris ratio, sed & ipsa æquitas persuadet, ut probationes secum afferat, debitoremquè
Tom. II.

convincat, pecuniam petiturus; ita Imperatores Honorius & Theodorus. Habetur ergo, Judicibus prohibitum esse, sequestrum partibus imponere regulariter loquendo, quamdiu Actor non probaverit, alterum esse debitorem; quod maximè procedit de Judice appellationis, quando Reus in judicio possessorio condemnatus, ad illum provocat, apud Judicem à quo nihil omnino definito super quæstione sequestrationis rei litigiosæ, præsertim, ubi falsis documentis possessionem (contra legitimum hæredem ex testamento, nullo profus laborante vitio, aut exceptione in continenti probabili) possessio rei hæreditariæ ablata est; quod tamen in facti contingentia (sed an justè?) aliquando à tali Judice decretum est; etiam clarè probato debito possessionis restituendæ.

Dixi, regulariter, nimirum, nisi occurrat casus, legitimè exceptus; primus casus habetur in *c. dilectus 2. h. t.* Cùm enim Abbas, & Conventus de Cisteria in possessionem Ecclesiæ de Bethusia (super qua cum Rectore illius contendebant) causâ custodiæ, à judicibus inducti essent, & fructus medio tempore perceptos, pro suâ distraherent libito voluntatis: Pontifex, re intellectâ, mandavit, ut, quatenus, si ita est, hi delegati facientes fructus sequestrari, si quid de ipsis distractum invenerint, in statum pristinum revocarent; si Honorius III. Ex hoc textu deducitur fructus rei litigiosæ, pendente super ea lite, sequestrari posse, causâ custodiæ, ubi rei possessor eos dissipat, vel dilapidat, in præjudicium, & gravamen alterius partis litigantis, nimirum in eventum, quòd in ea causa victoriam obtineret, & compensationem in fructibus ab altera parte perceptis, sibi fore præstandam, agrè, aut planè non sperare posset, prout contingeret, si aliundè pars illa foret graviter obærata, ut bona, quæ habet, ari alienato vix per solvendo sufficerent. Idem est; si sit prudens, & justus metus, aut periculum, quòd esset rem absumpturus, unde judicium redderetur elusorium (hoc est, alter, obtentâ victoriâ de illis nihil consequeretur) vel se solum litigat causâ differendi judicium, ut interim percipiat fructus;
Uu 2 quod